

למוד תורה כל הלילה

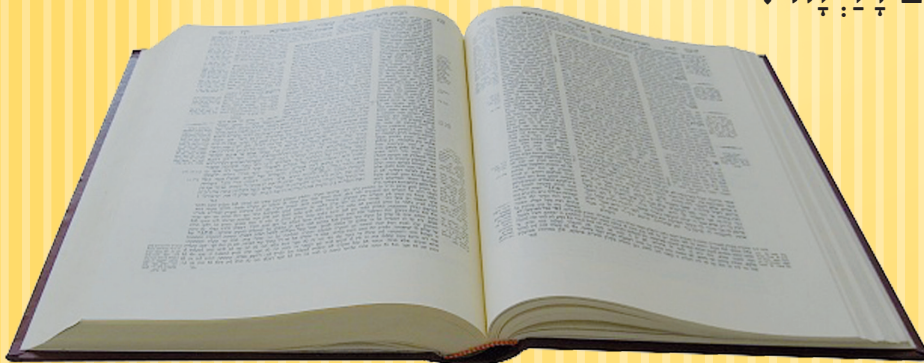
הבקר הגיע. השמש זרחה.

תלמיד של הרב צבי-יהודה הגיע אל ביתו של הרב כדי להעיר אותו לתפילת שחרית. התפלא התלמיד לראות שהרב לא נמצא במיטתו, אלא יושב בחדרו ולומד תורה. פנה אליו התלמיד ואמר: "הרב, הגיע זמן קריאת שמע".

הרב למד תורה בחשק רב כל הלילה ולא שם לב שעלה השחר. הוא חשב שעדין לילה ולכן שאל את התלמיד: "אתה מתכוון לקריאת שמע שאומרים לפני השנה?" "הרב, עכשו כבר בקר. הגיע זמן קריאת שמע של תפילת שחרית", השיב לו התלמיד.

הרב קים את מצות "והגית בו יומם ולילה".

*מתוך משמיע ישועה, הוצאת אור עציון

פֶּת שְׁחִרִית

אָחַד מִתְלַמְּדֵי שֶׁל הָרַב צָבִי-יְהוּדָה הִגִּיעַ מִיַּד אַחֲרֵי תְּפִילַת שְׁחִרִית כְּדֵי לְהִתְיַעֵץ אִתּוֹ.
"הֲאִם אֶכְלֶתָ 'פֶּת שְׁחִרִית' - אַרוּחַת בֶּקָר?" שָׁאַל אוֹתוֹ הָרַב.
"לֹא הִסְפַּקְתִּי לֶאֱכֹל, כִּי מִהֲרָתִי לִפְגֹּשׁ אֶת הָרַב", עָנָה הַתְלַמִּיד.
"בְּבֶקֶר צָרִיךְ לֶאֱכֹל פֶּת-לֶחֶם", אָמַר הָרַב.
"חֲכָמִים לָמְדוּ אוֹתָנוּ שְׂגָם אִם שְׂשִׁים אָנָּשִׁים יְרוּצוּ
אַחֲרֵי אָדָם אָחַד שֶׁאֵכֵל אַרוּחַת בֶּקֶר, הֵם לֹא יִשִּׁיגוּ אוֹתוֹ".
אַרוּחַת הַבֶּקֶר מְחַזְּקֶת מְאֹד אֶת הַכֹּחַ שֶׁלָּנוּ.

*מתוך משמיע ישועה, הוצאת אור עציון

הָרַב נֹטֵעַ עֵץ

בְּט"ו בְּשָׁבַט הַזֶּמֶן הָרַב צָבִי-יְהוּדָה לְטָקָס נְטִיעַת יַעְצִים. הָרַב שָׁמַח מְאֹד עַל הַהַזְמָנָה, כִּי מִצֻּוֹת יֵשׁוּב אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הִיָּתָה מִצְוָה חֲשׁוּבָה בְּעֵינָיו.
"אַתָּה מְכַבֵּד בְּנְטִיעַת הָעֵץ", אָמְרוּ לָרַב וְהֵבִיאוּ לוֹ שְׁתִּיל שֶׁל בְּרוֹשׁ.
הָרַב הִתְרַגֵּשׁ מְאֹד וְנָשַׁק לַשְּׁתִּיל. כְּאִשֶּׁר הִגִּישׁוּ לוֹ אֶת הַמַּעֲדָר, הוּא אָמַר שֶׁאֵין לוֹ צָרָךְ בְּזֶה. הוּא חָפַר אֶת הַגּוּמָה בְּיָדָיו, שָׁתַל אֶת הַשְּׁתִּיל וּבִמּוֹ יָדָיו כָּסָה אֶת שְׂרָשָׁיו בְּאֶדְמָה.
כָּל כֵּךְ אָהֵב הָרַב אֶת הָרִגְבִּים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁל אֶדְמַת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

*מתוך משמיע ישועה, הוצאת אור עציון

פרות ארץ-ישראל

באחת משבתות הקיץ הגישו לשלחן השבת תאנים טריות. הרב צבי-יהודה לקח תאנה אחת, אך לא נגס בה. הוא התבונן בה היטב וכאילו לטף אותה בעיניו. תוך כדי התבוננות בתאנה המשיך הרב בדברי התורה.

חשבו תלמידיו: "מדוע הרב אינו אוכל את התאנה? אולי הוא חושב על דברי התורה? אולי הוא מסתכל ובודק היטב אם יש בה תולעים?"

לאחר זמן ממשך חתך הרב את התאנה והביט בה בתשומת לב רבה. הוא ברך מעמקי לבו ברכת "בורא פרי העץ" וברכת "שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה". אז הבינו התלמידים שהרב התענג על מראה אותו הפרי הנאה. הרב חבב מאוד את הפרות שנשתבחה בהם ארץ-ישראל.

כאשר היו התלמידים מביאים אליו את הפרות הללו, הרב היה שמח מאוד ואומר שהם סימן לגאולה.

*מתוך משמיע ישועה, הוצאת אור עציון

